

Advokatsamfundet's Videndatabase

Registreret af:		Afgørelsesdato:	06-04-2000
Kapiteloverskrift:	03. Almindelige principper for advokaters adfærd	Kredsbestyrelsen:	
Titel:	0302. Tavshedspligt	Afgørelse:	B125/§126 med sanktion-bøde
Afsnit:	030201. Klienten	Landsret:	O13/Ophævet
Underafsnit1:		Højesteret:	F14/Frifundet
Underafsnit2:			
Nøgleord:			
Bemærkninger:			

ADVOKATNÆVNET

J.nr. 02-0401-99-3531 løj-dr

København, den 6. april 2000

K E N D E L S E

Advokatrådet har ved anklageskrift af 8. marts 1999 rejst disciplinærsag ved Advokatnævnet mod

advokat INDKLAGEDE

for at have handlet i strid med god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126,

ved den 16. januar 1999 uberettiget til bestyrelsesformand A, Københavns Fondsbørs, at have videregivet fortrolige oplysninger, som han havde modtaget fra sin kompagnon, advokat B, om at

Stod økonomisk bag KLIENT, der havde været repræsenteret af advokat B, uagtet

B havde informeret INDKLAGEDE om, at KLIENT udtrykkeligt havde modsat sig videregivelse af denne oplysning.

Anklageren har nedlagt påstand om, at INDKLAGEDE pålægges en bøde, subsidiært en mindre sanktion.

INDKLAGEDE har påstået frifindelse.

Sagen har været mundtlig forhandlet i et møde i Advokatnævnet den 29. februar 2000 med deltagelse af 12 medlemmer.

INDKLAGEDE var til stede sammen med sin forsvarer, advokat C

Sagens omstændigheder er følgende:

Den 30. september 1997 indgik administrerende direktør Z på vegne Ejendomsaktieselskab og KLIENT på vegne KLIENT S.A. en aftale, hvorefter Y Ejendomsaktieselskab forpligtede sig til at købe en ejendom med nogle bygninger i Spanien af KLIENT S.A.

Den 19. februar 1998 blev der oprettet et tillæg til denne aftale. Ifølge tillægget godkendte formanden for bestyrelsen for Y, W og Z aftalen af 30. september 1997, og Y påtog sig at underskrive en garanti over for en spansk bank. Aftalen, som var skrevet på

advokatfirmaet **D's** brevpapir, fremtræder som underskrevet af **W** og **Z**. Advokat **B** har underskrevet til vitterlighed.

Den 29. oktober 1998 underskrev **Z** på vegne **Y** og **KLIENT** en aftale. **Z** erklærede ifølge aftalen på **Y's** vegne, at han var villig til at underskrive de dokumenter, som måtte være nødvendige for at sikre købet af aktier i **L** A/S, i **N** og i **N** A/S. På baggrund af denne erklæring og en garanti fra **Y** blev der optaget et lån i **O**. Samme dag sendte **B** til **O** en erklæring om, at **Y** var beføjet til og direktionen bemyndiget til at udstede garantien, og at **Y** måtte anses for betalingsdygtig.

Selskabet **P**, der repræsenteredes af **KLIENT**, ejedes af **Q** og **R**, som begge er hjemmehørende på den britiske del af Jomfruøerne, samt **O**, Liechtenstein. **P** købte i november 1998 samtlige aktier i **L** A/S, som kort efter ændrede navn til **S**. I både **P** og **S** blev der herefter gennemført kapitalforhøjelser. **B** bistod i denne forbindelse **KLIENT**, medens **O** Bank blev repræsenteret af advokat **E**. Efter aftale med **B** udførte **E** på **KLIENT'S** vegne det formelle arbejde med registrering og gennemførelse af kapitalforhøjelserne.

Det af **KLIENT** kontrollerede selskab, **U**, købte alle aktierne i **V** A/S, der ejede aktiemajoriteten i det børsnoterede **M**. **S** / ApS købte i december 1998 40 % af aktierne i det børsnoterede **H**. I slutningen af december 1998 købte **V** A/S 35 % af aktierne i det børsnoterede **N** A/S.

I perioden 20. december 1998 til 3. januar 1999 var **B** bortrejst på ferie. Mandag den 4. januar 1999 fortalte han **INDKLAGEDE**, at det var **Y**, der stod bag **KLIENT** økonomisk. **B** gjorde **INDKLAGEDE** opmærksom på, at dette var en strengt fortrolig oplysning, idet **Y** ikke ønskede at træde offentligt frem før senere. Endvidere fortalte **B**, at det var direktør **Z**, **Y**, som var **KLIENT** kontaktmand i **Y**.

Den følgende dag blev det hos **D** vedtaget, at partnerne advokat **F** og advokat **G** skulle tilknyttes sagskomplekset og således bistå **B**. **F** og **G** blev ved denne lejlighed orienteret om, at **Y** stod økonomisk bag **KLIENT**.

Den 6. januar 1999 blev **KLIENT** interviewet i DR TV's udsendelse Pengemagasinet. Studieværten spurgte **KLIENT**:

“Kan du bekræfte de oplysninger, som vi netop har bragt, at det er kun udlændinge, der står bag dig økonomisk, og at de skulle komme fra Schweiz, Tyskland og Amerika?”

Hertil svarede **KLIENT**: “Ja, jeg kan bekræfte, at der

ikke er danske penge i det her".

Dagen efter overførte Københavns Fondsbørs både **H** og **N-AKTIERNE** til observationslisten. **B** og **INDKLÆGEDE** drøftede **KLIENTS** udtalelse i TV-udsendelsen, og **F** udarbejdede et notat til **B** om værdipapirhandelsloven og de børsetiske regler. Konklusionen i notatet er: "at det nu må være et krav at financierens navn formelt anmeldes over for fondsbørsen, og at der gives en fuldstændig redegørelse".

Ifølge dagbladet Børsen den 8. januar blev **KLIENT** spurgt om overførslen af **N** til observationslisten. **KLIENT** oplyste ifølge avisen bl.a.:

"Om stemmeretten til den 40 pct. store aktiepost i **H**, som er købt af **KLIENT** selskabet **S** Aps, forklarer **KLIENT**, at aktierne for to dage siden blev noteret i **H's** aktiebog, og at **S** derfor møder med 40 pct. af stemmerne på den ekstraordinære generalforsamling den 14. januar. Om det meget omdiskuterede ejerskab bag det hele - anpartsselskabet **P** - siger **KLIENT**, at der ikke er nogen navngivne personer - altså ingen ansigter. **P** ejes af en kreds af banker og fonde. Kredsen består af mere end 10 og mindre end 20 meget økonomisk stærke investorer. Disse investorer tror på den forretningsmæssige strategi, som er blevet lagt til rette sammen med **B**, siger **KLIENT**, der betoner, at det internationalt set er beskedne summer det drejer sig om - nemlig "kun" én milliard i cool cash. Der er tale om lange tålmodige penge, som er indbetalt som egenkapital i selskabet, og som derfor kun skal honoreres den dag, der er indtjeningsgrundlag for det, siger **KLIENT**. **P** idet han tilføjer, at man dybest set bør anskue **P** som en form for bank, som arbejder med nogle store indskud, og som efterfølgende stilles til rådighed for **S**. Hvis man låner en million i banken, spørger man jo heller ikke, hvor pengene kommer fra, siger **KLIENT**."

Samme dag drøftede **INDKLAGEDE** påny **KLIENTS** udtalelser under TV-udsendelsen med **B**, og **KLIENT** blev indkaldt til et møde på kontoret samme dag. Under mødet blev det meddelt **KLIENT**, at de urigtige oplysninger måtte berigtiges over for Fondsbørsen, og det måtte oplyses, at **Y** havde afgivet garantier. I modsat fald ville advokatfirmaet samme dag afbryde forbindelsen med **KLIENT**. På mødet bemærkede **KLIENT**, at han ikke ville have, at advokaterne kontaktede **W**. Han krævede, at en eventuel kontakt til **Y** som hidtil skulle gå igennem **Z**.

Efter mødet blev der udarbejdet alternative udkast til fondsbørs/pressemeddelelse. Det ene udkast indeholdt en kort meddelelse om, "at advokatfirmaet i dag har besluttet at afslutte forretningsforbindelsen med direktør **KLIENT** og de af denne kontrollerede selskaber". I det andet udkast, som aldrig blev udsendt, omtaltes **KLIENTS** udtalelser til TV og Børsen, og det meddeltes bl.a., at **Y** havde kautioneret for lån i **O** Bank, Liechtenstein. De to udkast blev forelagt for **Z**, som modsatte sig, at **Y**'s økonomiske engagement blev offentliggjort. Pressemeddelelsen om afbrydelse af forretningsforbindelsen med **KLIENT** blev herefter udsendt.

Den 12. januar 1999 bragte Berlingske Tidende en artikel om bruddet mellem **B** og **KLIENT**. Det fremgår af artiklen, at **B** på et spørgsmål om, hvorvidt årsagen til bruddet var **KLIENTS** informationer til Fondsbørsen og offentligheden, svarede: "Det vil jeg ikke dementere". Ifølge artiklen ville **INDKLAGEDE** ikke kommentere årsagen til bruddet, men "han

lægger ikke skjul på, at det er advokatfirmaets generelle holdning, at børsetiske forhold skal behandles med "den største disciplin og professionalisme" .

Samme aften blev INDKLAGEDE ringet op af advokat I fra advokatfirmaet D .

INDKLAGEDE tog et notat af telefonsamtalen. Det fremgår af notatet, at I henviste til nogle udtalelser, som B var refereret for i en norsk avis om, at nordmanden K havde solgt H -aktierne på kredit. I påstod, at B havde aftalt med KLIENT , at B ikke ville kommentere sagen. I spurgte INDKLAGEDE , hvorvidt D agtede at fortsætte med at udtale sig. INDKLAGEDE svarede, at han intet kendte til B's påståede aftale med KLIENT eller til B's udtalelser til norsk presse.

Torsdag den 14. januar blev der afholdt generalforsamling i H . KLIENT , som blev indvalgt i bestyrelsen, oplyste under generalforsamlingen intet om, hvem der stod bag ham økonomisk.

Lørdag den 16. januar besøgte INDKLAGEDE efter forudgående telefonisk aftale sin genbo, Fondsbørsens bestyrelsesformand, A , i dennes hjem. Han viste A et notat, der gengav KLIENTS udtalelse til TV den 6. januar og B's udkast til den pressemeddelelse, som ikke blev sendt. INDKLAGEDE oplyste over for A , at det var Y , som økonomisk stod bag KLIENT , og at det var Z fra Y , der var

B's kontaktperson i Y .

A skrev samme dag et notat vedrørende henvendelsen.

INDKLAGEDES oplysninger over for A i medførte, at der dagen efter blev holdt et møde mellem Fondsbørsens direktør, X , og en delegation fra Y , herunder W og Z ; . I en pressemeddelelse samme dag afviste Y , at koncernen skulle være "involveret i selskaberne S og V eller i disse selskabers køb af aktier i Finansieringsselskabet H A/S og Ejendomsselskabet N ", og at selskaber i Y -koncernen skulle have noget "samarbejde med entreprenør KLIENT eller selskaber, han kontrollerer om igangværende projekter". Pressemeddelelsen blev tillige sendt til Københavns Fondsbørs.

Den 20. januar erkendte Z , at han i flere tilfælde havde forfalsket W's underskrift på garantier i Y A/S's navn.

I et internt notat af 25. januar orienterede INDKLAGEDE sit advokatfirma om, at det var ham, der havde givet oplysninger til Københavns Fondsbørs. I notatet oplyses bl.a.:

“Til orientering skal jeg meddele, at det var mig, der lørdag den 16. januar 1999 satte Københavns Fondsbørs på sporet og gav Fondsbørsen de oplysninger, som førte til afsløringen i Y -sagen.

Jeg fandt, at tavshedspligten måtte vige, fordi en væsentlig samfundsinteresse var truet, og fordi jeg hver dag kunne se, at markedet blev bevidst misinformeret, uden at det tilsyneladende ville tage nogen ende. Jeg havde desuden - i modsætning til B - ikke givet KLIENT mit

personlige løfte om fortrolighed, og jeg anså mig derfor for friere stillet til at handle, som jeg gjorde.....”

Notatet blev tillige sendt til A og X. Den 27. januar udsendte advokatfirmaet D en pressemeddelelse med oplysninger om INDKLAGEDES henvendelse til A.

Af Berlingske Tidendes offentliggørelse af kurserne på aktierne i Ejendomsselskabet N for perioden 31. december 1998 til 15. januar 1999 fremgår, at kursen svingede mellem 351 og 326. Kurserne faldt ifølge oversigten fra 351 den 31. december til 334 den 6. januar. Den 7. januar var kursen 348, hvorefter der skete et fald i de følgende dage frem til kursen den 15. januar på 326. Om kurserne for aktier i Finansieringsselskabet H for samme periode er det oplyst, at kursen den 31. december var 125, hvorefter den faldt til 117 den 5. januar. Den 6. januar var kursen 119 og den 7. januar 129. Herefter faldt kursen, så den den 13. januar var 120. Den 14. januar 1999 var kursen 127 og den 15. januar 126.

Ved brev af 5. februar 1999 til INDKLAGEDE meddelte Advokatrådets formand, at Advokatrådet på sit møde den 11. februar ville drøfte, hvorvidt Advokatrådet skulle rejse sag mod INDKLAGEDE for overtrædelse af god advokatskik i forbindelse med brud på tavshedspligt. I brevet anmodede han om INDKLAGEDES bemærkninger. I sit svar af 9. februar anførte INDKLAGEDE bl.a.:

“Jeg blev personligt først bekendt med, at det var Y, der stod bag KLIENT økonomisk, mandag den 4. januar 1999, da B vendte tilbage til kontoret efter 14 dages ferie i Sydafrika. Jeg blev samtidig af B gjort bekendt med, at Y krævede fuld diskretion om sin rolle i sagen og endnu ikke ønskede at

træde offentligt frem.

Jeg havde på daværende tidspunkt ikke personligt haft noget at gøre med KLIENT og hans selskaber og kendte stort set kun sagerne fra pressen. Købet af de store aktieposter i H og N omkring jul og nytår - under B's ferie - uden angivelse af hvem der stod bag, bekymrede imidlertid partnerne og var årsagen til, at jeg tog kontakt med B, straks da han mødte på kontoret den 4. januar 1999. Foruden mig var det kun to andre partnere i D, som blev informeret om Y's rolle i sagen.

Onsdag den 6. januar 1999 blev KLIENT interviewet i DR TV's udsendelse "Pengemagasinet", og der udspandt sig hen imod slutningen af udsendelse følgende replikskifte:

TV VÆRT: "Kan du bekræfte, at det kun er udlændinge, der står bag dig økonomisk ...?"

KLIENT: "Ja, jeg kan bekræfte, at der ikke er danske penge i det her."

Jeg drøftede den følgende dag udtalelserne med B. Vi var enige om, at der var tale om urigtige og vildledende oplysninger til offentligheden og Fondsbørsen.

Torsdag den 7. januar 1999 besluttede Københavns Fondsbørs at overføre H og N til Fondsbørsens observationsliste for at øge presset mod KLIENT og selskaberne for at få mere fyldestgørende oplysninger frem.

Fredag den 8. januar 1999 blev KLIENT i dagbladet BØRSEN refereret for en udtalelse om, at det var 10-20 udenlandske banker og fonde, der stod bag ham økonomisk. På baggrund af denne nye urigtige oplysning og Fondsbørsens beslutning den foregående dag besluttede B sig straks om morgenen den 8. januar 1999 for at stille KLIENT og adm. direktør Z, Y A/S, det ultimatum, som er beskrevet i vor pressemeddelelse af 27. januar 1999 under pkt. 1.....

B og de partnere, som var inddraget i vore interne overvejelser den 8. januar 1999, anså det for sikkert, at B's udtræden i samtlige sager med relation til KLIENT enten ville bringe Y til at træde frem, eller medføre sammenbrud for KLIENT planer. Imidlertid viste det sig sidst på eftermiddagen den 8.

januar 1999, at fhv. statsminister - uden forudgående kontakt til **B** - havde accepteret en opfordring fra **KLIENT** til at stille op som kandidat til formandsposten i **H** på den ekstraordinære generalforsamling den 14. januar 1999.

B's afbrydelse af samarbejdet med **KLIENT** og dennes selskaber førte derfor ikke umiddelbart til, at offentligheden blev informeret om de hidtil hemmeligholdte oplysninger om **Y**'s rolle.

Københavns Fondsbørs opretholdt og øgede i de følgende dage sit pres for at få mere fyldestgørende oplysninger frem om **KLIENTS** planer og om hans finansielle bagmænd. For at understøtte Fondsbørsens bestræbelser signalerede **B** i Berlingske Tidende tirsdag den 12. januar 1999, at det var indholdet og omfanget af **KLIENTS** oplysninger til offentligheden og Fondsbørsen, der havde fremkaldt bruddet, medens jeg i samme avis understregede, "at børsetiske forhold skal behandles med den største disciplin og professionalisme." Fotokopi af den pågældende artikel vedlægges. Udtalelserne fremkaldte en skarp reaktion fra **KLIENT** og hans nye rådgivere, men havde i øvrigt ingen virkning.

KLIENT bebudede i disse dage i dagspressen, at han ville fortælle den fulde sammenhæng på den ekstraordinære generalforsamling i **H** torsdag den 14. januar 1999, og jeg så derfor frem til at høre, om **Y** ville træde frem ved denne lejlighed. Det skete som bekendt ikke, og der blev intet sagt på generalforsamlingen, som kunne kaste nyt lys over sagen.

Jeg havde siden den 4. januar 1999 dagligt fulgt udviklingen i børskurserne og i omsætningen for aktierne i de tre børsnoterede selskaber, **H**, **N** og **M**. I de to førstnævnte selskaber var der hver dag betydelig handel til vigende kurser. Jeg opfattede det sådan, at investorerne var urolige over **KLIENTS** indtræden på scenen og over de anonyme udenlandske bagmænd og deres mulige planer. Det var min opfattelse, at kurserne ville have været stærkt stigende, hvis markedet var blevet informeret om, at det var **Y**, der stod bag **KLIENT**, idet denne oplysning med ét ville give hans planer en seriøsitet og soliditet, som de ellers savnede. Jeg betragtede det som omfattende manipulation med aktiekurser gennem tilbageholdelse af i høj grad børsrelevant information, og jeg stod helt uforstående overfor, at **Y** som professionel investor kunne tillade, at dette fortsatte.

Da jeg vidste, at adm. direktør Z, Y A/S, fredag den 8. januar 1999 telefonisk havde meddelt B - efter at han var blevet gjort bekendt med dennes ultimatum til KLIENT - at han herefter måtte tale med "sit bagland", og at han derefter var vendt tilbage til B med uændret standpunkt, faldt det mig ikke ind at kontakte Y.

Netop fordi det drejede sig om i høj grad kursfølsomme oplysninger, som var insider-viden i relation til de tre børsnoterede selskaber, så jeg ikke nogen bedre løsning end at henvende mig til formanden for Københavns Fondsbørs' bestyrelse.

Jeg traf denne beslutning alene uden at rådføre mig med andre, idet jeg ikke ønskede at involvere andre i et eventuelt ansvar for brud på tavshedspligten.....

Det er ikke min opfattelse, at tavshedspligten i dette tilfælde har et andet og mindre vidtgående indhold for mit vedkommende end for B. Kompagner er naturligvis bundet af den samme tavshedspligt over for klienten. Bemærkningen i mit interne notat, 2. afsnit, 2. punktum, var alene tænkt som en forklaring på, hvorfor B ikke selv informerede Fondsbørsen.

Det er en psykologisk realitet, at B i følte sig bundet af det særlige fortrolighedsløfte, som han havde givet KLIENT, hvorimod jeg følte mig friere stillet. Det er derimod naturligvis ikke udtryk for en forskel i vore advokatpligter.....

Afslutningsvis vil jeg gerne tilføje, at det er min opfattelse, at den interesseafvejning, som er indeholdt i nødretsgrundsætningen, kun i særlige undtagelsestilfælde vil kunne føre til, at tavshedspligten overfor klienten må vige. Disse undtagelsestilfælde er imidlertid særligt betydningsfulde, dels fordi de ofte drejer sig om beslutninger af stor rækkevidde, dels fordi de påvirker advokatstandens omdømme, idet de drejer sig om advokatens samfundsmæssige ansvar.

I disse vanskelige situationer er det efter min opfattelse ikke tilstrækkeligt, at en advokat blot henholder sig til et unuanceret, undtagelsesfrit princip om tavshedspligt. Advokaten må til stadighed anvende sin dømmekraft på at foretage en afvejning af samfundets interesser overfor hensynet til klienten for at vurdere, om det fortsat er forsvarligt at forholde sig tavs".

Advokatrådets formand meddelte ved brev af 11. februar 1999 INDKLAGEDE, at Advokatrådet havde besluttet at indbringe sagen for Advokatnævnet. I brevet anføres bl.a.:

“Advokatrådet finder ikke, at dette brud på tavshedspligten var nødvendigt, allerede fordi du kunne have opnået dit formål ved at rette henvendelse til Y's øverste ledelse. Rådet finder derfor, at der foreligger en overtrædelse af reglerne om god advokatskik jfr. retsplejelovens § 126”.

Forklaringer:

Den 2. februar 2000 blev der efter Advokatnævnets tilladelse ved Retten foretaget vidneafhøringer af A og X. Forklaringerne, der blev afgivet for lukkede døre, jf. retsplejelovens § 29, stk. 1, nr. 3, er gengivet således i retsbogen:

“Som vidne mødte Fondsbørsens bestyrelsesformand A, der behørigt formanet forklarede, at hans private bopæl er og at han er genbo til INDKLAGEDE. Han vil karakterisere INDKLAGEDE og sig selv som gode genboer.

Den samtale, han havde den 16. januar 1999 med advokat INDKLAGEDE, vil han karakterisere som en decideret faglig samtale. Før dette møde den 16. januar 1999 havde vidnet ikke hørt rygter om, at Y skulle stå økonomisk bag KLIENT.

Den 16. januar 1999 ringede advokat INDKLAGEDE til vidnet og anmodede om en samtale, og de aftalte, at advokat INDKLAGEDE skulle møde op på vidnets bopæl umiddelbart efter. De var alene under denne samtale, og mødet varede ca. en time. INDKLAGEDE oplyste over for vidnet, at han henvendte sig til ham, fordi han med sin samvittighed følte, at han måtte gå videre med sin viden og efter moden overvejelse havde fundet, at Fondsbørsen var det rette sted at henvende sig. INDKLAGEDE ville derfor fortælle Fondsbørsens bestyrelsesformand, at KLIENT

oplysninger i Pengemagasinet i TV og over for pressen ikke stemte overens med virkeligheden. I Pengemagasinet havde **KLIENT** oplyst, at "der ikke var danske penge i det her". Senere havde **KLIENT** til pressen givet udtryk for, at en kreds af udenlandske banker og fonde stod bag **S**.

INDKLAGEDE gav på grundlag af dette udtryk for, at det kunne være en vildledning af aktiemarkedet, og **INDKLAGEDE** fremviste en kopi af et udkast til en pressemeddelelse af 8. januar 1999, jf. bilag D. Vidnet fik oplyst, at pressemeddelelsen ikke var udsendt. Vidnet så pressemeddelelsen og fik lejlighed til at læse den og tage notater, men han fik ikke en kopi. Vidnet erindrer ikke bilag B [**INDKLAGEDES** håndskrevne notat om TV-udsendelsen], og **INDKLAGEDE** havde ikke andre dokumenter med, heller ikke nogen garantier. **INDKLAGEDE** oplyste, at der var uoverensstemmelser mellem det, **KLIENT** havde sagt i Pengemagasinet/udtalt til pressen, og det, der var virkeligheden. Som det fremgik af pressemeddelelsen, havde **O** Bank ydet lån, for hvilket der var kautioneret af **Y**. Vidnet mener, at **Z's** navn blev nævnt og muligvis tillige **W's**. Vidnet kendte **Z** og vidste, at han havde en ledende post i **Y**. Den 16. januar 1999 blev advokat **E's** navn ikke nævnt. Baggrunden for, at **Z's** og **W's** navne blev nævnt, var, at **Z's** havde modsat sig udsendelsen af pressemeddelelsen den 8. januar 1999, sandsynligvis efter at have konsulteret **W**. Advokat **INDKLAGEDE** gav over for vidnet udtryk for, at hans partner advokat **B** nok ville misbillige hans henvendelse. De så forskelligt på tavshedspligten.

INDKLAGEDES oplysninger om, at **Y** ikke ville vedgå, at de stod bag **KLIENT**, forbløffede vidnet. Vidnet drøftede med advokat **INDKLAGEDE** forholdet til værdipapirhandelsloven og til Finanstilsynet, som også var tilsynsmyndighed for **Y**. I relation til værdipapirhandelsloven, var det den nyligt ændrede bestemmelse om kursmanipulation. Vidnet gav advokat **INDKLAGEDE** ret i, at hvis **Y** stod bag **KLIENT**, var det en oplysning, som ville være af væsentlig betydning for markedet, og som i givet fald kunne have en positiv virkning på kursen på **H**-aktier. På det tidspunkt hæftede vidnet sig ikke ved aktiekøbet i **N**. Det var alene købet af **H**-aktier, de drøftede. Det er vidnets opfattelse, at **INDKLAGEDE** henvendte sig til ham, fordi **INDKLAGEDE** fandt, at de oplysninger, han var i besiddelse af, vedrørte Fondsbørsen, og at han havde tillid til, at vidnet ville agere adækvat og i fortrolighed. Da

Fondsbørsen ikke har nogen disciplinærbeføjelser over for Y som investor, fordi Y ikke er børsnoteret, drøftede de en mulig henvendelse til Finanstilsynet. Vidnet drøftede med advokat INDKLAGEDE, hvilken interesse Y kunne have i at skjule, at de stod bag KLIENT. Den grund, der kunne ligge bag, var ønsket om at foretage opkøb af H-aktier til en lavere kurs. Advokat INDKLAGEDE anmodede vidnet om at vise diskretion i relation til hans henvendelse. Vidnet nævnte, at han ville involvere Fondsbørsens administrerende direktør X

. Advokat INDKLAGEDE nedlagde ikke som sådan et forbud mod, at hans navn blev nævnt over for X, men vidnet valgte at undlade at gøre dette. Advokat INDKLAGEDE nævnte samtidig, at han senere kunne være i en situation, hvor han f.eks. som vidne måtte stå frem med sin viden. Det er vidnets opfattelse, at der ikke kunne være grund til at betvivle sandheden af de oplysninger, som advokat INDKLAGEDE fremkom med.

Efter samtalen med advokat INDKLAGEDE kontaktede vidnet direktør X pr. telefon. De aftalte, at de skulle mødes samme dag kl. 16.00 sammen med afdelingschef T. Dette møde fandt sted hos vidnet. Vidnet havde udarbejdet et lille notat på én side, hvorfra han over for de to personer refererede, hvad han havde fået at vide af en troværdig kilde. Identiteten på kilden røbede han ikke. Vidnet oplyste de to personer om, at den pågældende kilde havde kendskab til, at en række andre personer var bekendt med sagens rette sammenhæng. Notatet indeholdt fire muligheder:

Første mulighed var at rette henvendelse til W under hånden med henblik på at få ham til at udsende en meddelelse inden mandag morgen.

Den anden mulighed var at rette formel henvendelse til Y's direktion med anmodning om bekræftelse eller dementi.

Den tredje mulighed var at rette henvendelse til Finanstilsynet.

Den fjerde mulighed var at rette henvendelse til KLIENT med anmodning om en bekræftelse eller et dementi.

Det besluttedes at vælge den første fremgangsmåde.

De blev enige om, at en henvendelse til KLIENT ville være omsonst, og at en formel henvendelse til Y's

direktion eller Finanstilsynet ikke var umiddelbar aktuel, som følge af manglende specifik hjemmel og hensynet til diskretion. De var enige om, at der kunne være tale om kursmanipulation fra **KLIENTS** side, som de i givet fald ville være pligtige at anmelde til Finanstilsynet, såfremt de måtte vurdere, at den var tilstrækkelig sandsynliggjort. De blev dog enige om i alle tilfælde, forinden en eventuel kontakt til Finanstilsynet, at rette henvendelse til **W** under hånden. Det var for at høre **W** reaktion og for at give ham selv mulighed for at meddele sig til offentligheden.

Fondsbørsens administrerende direktør **X** fik oplyst, at **Y** havde afgivet garanti over for **O** Bank, Lichtenstein.

De prøvede herefter forgæves at ringe til **W**. Ca. kl. 18.00 ringede **X** til vidnet og sagde, at han havde talt med **W** i telefonen. **W** havde afvist ethvert kendskab til, at **Y** skulle have stillet garantier til **KLIENT** eller nogen af hans selskaber. **W** havde givet udtryk for, at han og hans ledelsesgruppe var villige til at tage et møde med **X**, ligesom han også ville være villig til at udsende en pressemeddelelse, hvori han afkræftede, at **Y** på nogen måde havde afgivet garantier i relation til **KLIENT** eller nogen af hans selskaber. Vidnet kender **W** særdeles godt og er sikker på, at hvis **W** ikke sagde sandheden, måtte der ligge vægtige økonomiske begrundelser bag. **W** er typen, der agerer straks.

Efter at vidnet havde fået telefonisk rapportering fra **X** den 16. januar ved 18-tiden, kontaktede han advokat **INDKLAGEDE**, enten telefonisk eller ved et møde, og fortalte, hvad **X** havde fået oplyst af André Lublin. Hertil udtalte advokat **INDKLAGEDE**, at der ikke kunne være nogen tvivl om **Y**'s involvering og advokat **INDKLAGEDE** nævnte, at **Z** igennem det sidste halve år var kommet jævnlige på advokatkontoret **D**. **X** fortalte endvidere vidnet, at **W** havde oplyst, at han var blevet kontaktet af en eller flere journalister samt af den administrerende direktør fra ATP. De ville alle høre, hvorvidt de verserende rygter om, at **Y** stod bag, var sande. Både **INDKLAGEDE** og vidnet var meget overraskede over de modsatrettede informationer.

Ved 21-tiden samme aften talte vidnet igen telefonisk med **X**, der fortalte, at der nu var aftalt et

møde næste dag søndag den 17. januar kl. 11.00 mellem
Y's ledelsesgruppe og fondsbørsens repræsentanter, X,
... T ...

Søndag den 17. januar 1999 ved 12-tiden fik vidnet en
opringning fra X, der fortsat havde
Y-folk siddende i sin spise-stue. De personer, der var
tilstede hos X, var Y's administrerende
direktør W, adm. Z Y
informationschef, direktør

og økonomidirektør. I
telefonen oplyste X over for vidnet, at
han havde konfronteret W med, at han selv skulle kende
til garantien bag KLIENT, men at Lublin havde
understreget, at Y ikke kunne stille den slags garantier, i
hvert fald ikke uden inddragelse af W selv såvel som af
formanden for Y. Stemningen
var spændt, og W var vred over, at der blev spredt
urigtige rygter, og han var sågar inde på at rette henvendelse
til politiet for at afsløre identiteten af kilden. X

ville have bekræftet af vidnet, at kilden havde
givet udtryk for, at W selv kendte til garantien. Dette
bekræftede vidnet over for X. Y's
folkene ville som information til offentligheden udsende en
pressemeddelelse, som før den blev sendt ud, skulle
godkendes af X

Vidnet blev foreholdt et håndskrevet notat, dateret den 17.
januar 1999, som vidnet bekræftede, at han selv har
udfærdiget. Han lagde dette notat i advokat INDKLAGEDE
postkasse søndag den 17. januar 1999 om
aftenen. Lidt senere samme aften ringede advokat INDKLAGEDE
tilbage til vidnet. Vidnet refererede til advokat
INDKLAGEDE, hvad der var sket i løbet af søndagen, og
de gennemgik ordlyden af telefaksen, fremlagt som bilag L
[Y's pressemeddelelse af 17. januar 1999], og de blev
enige om, at der ikke var nogen smuthuller i denne. Advokat
INDKLAGEDE gav over for vidnet udtryk for, at han kunne
forvente at blive ringet op næste dag af advokat B
, når B og advokat INDKLAGEDE
havde spillet tennis sammen om morgenen og
drøftet situationen.

Vidnet blev ikke ringet op af advokat B. I
stedet blev han den 18. januar 1999 kl. ca. 11.30 ringet op af
advokat INDKLAGEDE. Advokat INDKLAGEDE oplyste,
at B var konsterneret, og at der forelå
garanti afgivet af Y vedrørende betaling af salg af
H-aktier. Denne garanti var underskrevet af

Z, og W havde givet ham fuldmagt hertil. Samtidig fremgik det af advokat B oplysninger, at CVI-købet var garanteret og regaranteret af Y. Advokat B fandt fortsat ikke at kunne bryde sin tavshedspligt. Disse sidste oplysninger blev ikke videregivet til X, som alene fik at vide, at han alligevel ikke skulle forvente en opringning fra advokat B.

Herefter har der i flere omgange været kontakt mellem advokat B og X, hvilke samtaler vidnet løbende er blevet orienteret om. Efter at pressemeddelelsen var udsendt, var det vidnets opfattelse, at Fondsbørsen ikke umiddelbart kunne gøre mere, og at der heller ikke var tilstrækkelig grundlag for at rette henvendelse til Finanstilsynet om kursmanipulation.

Efter X B efterfølgende samtaler med advokat B, besluttedes det at kontakte Finanstilsynets direktør tirsdag den 19. januar 1999 om aftenen og advisere ham om, at skriftlig anmeldelse ville blive indleveret onsdag den 20. januar 1999 om morgenen.

Som vidne mødte Fondsbørsens direktør X der behørigt formanet forklarede, at han siden juni 1998 har været direktør for Københavns Fondsbørs.

Den 16. januar 1999 lige før middag blev vidnet kontaktet telefonisk af A. A sagde til vidnet, at han havde ny viden om spørgsmålet om KLIENT investeringer, og at A foretrak, at de ikke drøftede dette telefonisk, men mødtes. Vidnet tog sammen med afdelingschef T, som er jurist, til A's bopæl. I forholdet til Fondsbørsen var der allerede opstået en situation vedrørende S den 22. december 1998, da selskabet på det tidspunkt havde købt 40 % af Finansieringsselskabet H A/S. I den forbindelse havde S ApS ikke opfyldt sin informationspligt efter værdipapirhandelslovens § 29. Den 28. december 1999 havde Fondsbørsen bedt S ApS om at oplyse, hvem ejerkredsen bag selskabet var. Fondsbørsen havde imidlertid ikke hjemmel til at kræve et svar. Slutresultatet af det, der skete med S ApS fra den 28. december 1998 til 7. januar 1999, var, at Fondsbørsen besluttede at sætte Ejendomsselskabet N og Finansieringsselskabet H A/S på observationslisten. Baggrunden herfor var, at køberne af N og H-aktierne, ikke havde oplyst, hvem der stod bag. Fondsbørsen havde sat

Finansieringsselskabet H . A/S på observationslisten den 7. januar 1999 for at gøre eventuelle købere/sælgere opmærksomme på, at der kunne være usikkerhed om, hvem der stod bag, og hvilke interesser de ønskede at varetage.

Den 16. januar 1999 på A bopæl fik vidnet og T et notat, udarbejdet af A , og som nu er fremlagt som bilag R. Vidnet læste notatet igennem, og A oplyste supplerende over for vidnet, at A havde sine informationer fra en absolut troværdig kilde, som ikke ønskede at få sin identitet frem. A gav udtryk for, at der ikke var tvivl i hans sind om, at det var rigtige oplysninger denne kilde var kommet med.

A påpegede, at KLIENT i Pengemagasinet havde sagt, at "der ikke var danske penge bag S ", og dette efter kildens oplysninger måtte være urigtigt.

A gav således udtryk for, at kilden havde oplyst, at det reelt var Y , der stod bag KLIENT gennem en garantistillelse. De kom derfor til at diskutere spørgsmålet om, hvorvidt der skete kursmanipulation. Det er vidnets opfattelse, at der var risiko for, at KLIENT udtalelser i Pengemagasinet, hvorefter KLIENT havde udtalt, at der kun var udenlandske investorer bag hans to aktiekøb, mens det efter oplysninger fra kilden tydede på, at investeringerne var finansieret med garantier eller med kautioner fra Danmarks største pensionselskab, var udtryk for kursmanipulation. Det var vidnets opfattelse, T opfattelse som jurist nærmest var, at man var i en gråzone.

De drøftede de fire alternative muligheder, der fremgik af A . De blev enige om, at Fondsbørsen måtte gøre noget, idet der var et hensyn at tage til handel med aktier i H og N , og derfor måtte der skaffes klarhed inden mandag morgen, hvor Børsen åbnede. Med hensyn til de fire reaktionsmuligheder blev de hurtigt enige om, at det ikke var en god ide at rette henvendelse til KLIENT , da dette var afprøvet flere gange uden succes. De drøftede endvidere muligheden af at rette henvendelse til Finanstilsynet, men henset til kildens troværdighed blev de enige om at kontakte Y direkte og ringe til den administrerende direktør W . Det var meningen, at vidnet skulle stå for henvendelsen, og han vil betegne det som en officiel henvendelse. A havde givet udtryk for, at han var sikker på sin kilde, og at der ikke var tvivl om, at de ville få bekræftet, at Y stod bag KLIENT. De drøftede således ikke den eventuelitet, at PFA skulle vægre sig ved at melde offentligt ud. Vidnet vidste ikke, hvem kilden var og havde ikke nogen fornemmelse af,

hvem det kunne være.

Om lørdagen omkring kl. 18.00 fik vidnet kontakt med W, og vidnet orienterede ham på grundlag af notatet, jf. bilag R, om den information, som Fondsbørsen var kommet i besiddelse af via en absolut troværdig kilde.

W afviste i telefonsamtalen, at Y stod bag KLIENT. Efter vidnets opfattelse er der ingen tvivl om, at W blev overrasket, men det var ikke første gang, at W havde hørt rygtet, da W tilkendegav, at han havde hørt dette rygte fra en journalist fra Jyllands-Posten. Det er først på et senere tidspunkt, muligvis dagen efter, at vidnet fik oplyst, at W fra ATP om torsdagen havde henvendt sig til W for at få afkræftet tilsvarende rygter. Selv om W afviste rygtet, oplyste han, at han omgående ville tage kontakt til sine medarbejdere for at være 100 % sikker. Efter Fondsbørsens opfattelse ville det ikke være hensigtsmæssigt, at disse rygter fortsat florerede ubekræftet, idet det kunne skade aktiehandlen i H og N, og det var vigtigt, at der var en afklaring, inden Børsen åbnede mandag morgen. Samtalen endte således med, at Lublin ville tale med sine ledende medarbejdere og derefter vende tilbage.

Samme aften ringede W tilbage til vidnet og oplyste, at W af en række af sine ledende medarbejdere havde fået afkræftet, at Y skulle stå bag KLIENT. W nævnte i den forbindelse, at han havde talt med Z, og udgangen på vidnets samtale med W var, at de aftalte et møde næste dag kl. 11.00, hvor de skulle diskutere, hvordan de kunne håndtere situationen, herunder formuleringen af en eventuel pressemeddelelse. Det var således vigtigt for vidnet at få klarhed over situationen, men han erindrer ikke, hvem der tog initiativet til, at de skulle have et møde, ud over at W oplyste, at han skulle have et møde om søndagen med sin ledergruppe. Vidnet stod i den situation, at Fondsbørsens bestyrelsesformand var sikker på, at kilden var så pålidelig, at det måtte være sandt, og heroverfor stod Y, som benægtede, at de stod bag KLIENT. I vidnets første samtale lørdag aften med W, nævnte vidnet, at Fondsbørsen havde valgt at tage kontakt til W direkte, frem for at rette henvendelse til Finanstilsynet, hvilket havde været en alternativ mulighed.

Vidnet holdt et møde på sin bopæl søndag den 17. januar 1999 kl. 11.20, og fra Fondsbørsen var han selv og T repræsenteret. Fra Y mødte W. Mødet varede halvanden til to timer. W startede med at referere sagen,

som han havde fået den forelagt af vidnet. Det blev en noget upræcis gengivelse, hvorefter vidnet redegjorde for problemstillingen på grundlag af bilag R. W oplyste på mødet, at han på det møde, han havde holdt med ledergruppen i Y, havde aftvunget hver enkelt leder oplysninger om, hvorvidt Y stod bag KLIENT, og alle havde afkræftet dette.

Diskussionen på mødet den 17. januar 1999 bølgede frem og tilbage, og det blev bl.a. drøftet, hvilken type sikkerhed Y skulle have stillet over for O Bank. Vidnet beskrev De S' køb af aktier og kautionen over for O Bank. Vidnet foreholdt i den forbindelse over for W og Z, at de havde skrevet under på en garanti. W og Z benægtede at have skrevet kautionen under, og at Fondsbørsens informationer ikke var korrekte. W, som var ret ophidset, krævede, at Fondsbørsens kilde burde stå frem.

Det var vidnets opgave at få sandheden frem. W foreslog på et tidspunkt, at man eventuelt kunne indgive en politianmeldelse. Der var ingen tvivl om, at nogle af mødedeltagerne ønskede, at der skulle udsendes en pressemeddelelse, herunder ønskede vidnet, at en sådan blevet udsendt. Der var andre af mødedeltagerne, som rejste tvivl om nødvendigheden heraf, men konklusionen blev, at en pressemeddelelse blev udformet under mødet. På mødet drøftede man ligeledes muligheden af at rette henvendelse til Finanstilsynet, men man endte med ikke at gøre dette. Mødet sluttede efter en noget ophidset diskussion med, at man blev enige om, at der skulle laves en pressemeddelelse, samt hvornår denne skulle udsendes, og det skulle ske via Fondsbørsen. Det var informationschefen fra Y, som formulerede pressemeddelelsen, og denne læste pressemeddelelsen op, inden de forlod mødet. Vidnet fik ikke et eksemplar af udkastet til pressemeddelelsen førend i forbindelse med udsendelsen. Denne blev udsendt klokken 17.21.

Efter mødet modtog vidnet en opringning fra bestyrelsesformand i Y, F. W havde således forinden nået at orientere F om situationen. F spurgte vidnet, om det var rigtigt og nødvendigt at udsende pressemeddelelsen, da man ikke kunne kommentere allehånde rygter. Hertil svarede vidnet, at det var en meget troværdig kilde, som havde givet den pågældende information, og at de derfor måtte bede om at få Y's offentlige dementi. Uden et sådant kunne Fondsbørsen ikke fæste lid til Y's benægtelse. Vidnet sagde, at hvis Y

ikke offentligt benægtede at stå bag KLIENT, måtte vidnet rette henvendelse til Finanstilsynet. Æ sagde, at hvis det ikke kunne være anderledes, så måtte denne pressemeddelelse udsendes.

Vidnet forsøgte at få fat i advokat B om mandagen, men det lykkedes ikke. Grunden til, at han tog initiativ til at ringe denne op, var, at vidnet vidste, at advokat B havde været advokat for KLIENT. A havde over for vidnet oplyst, at han kunne forvente en opringning men ikke hvorfra denne kom. Mandag den 18. januar 1999 havde vidnet lagt en besked til advokat B om at ringe. B ringede til vidnet tirsdag den 19. januar 1999 om morgenen, men vidnet var ikke at træffe. Den 19. januar 1999 om eftermiddagen ringede vidnet til advokat B og fik fat i denne, og vidnet bad advokat B om at oplyse, hvorvidt han ville bryde sin tavshedspligt og komme med oplysninger om ejerforholdene af investeringerne i H og N. Advokat B oplyste, at han ville undersøge dette, og efter ca. en time ringede han tilbage og oplyste, at han havde drøftet problemstillingen med advokatselskabets direktør, og denne havde givet udtryk for, at tavshedspligten var for hellig til at kunne brydes, hvorfor han desværre ikke kunne hjælpe.

Umiddelbart efter underrettede vidnet Finanstilsynets direktør "om sagen.....".

INDKLAGEDE har for nævnet forklaret, at han ikke har været advokat for KLIENT. Han har ingen kontakt haft til KLIENT, men han har set ham i advokatfirmaet, herunder når han har været til møde hos B. Fra den 20. december og 14 dage frem var B på ferie i Sydafrika. Den 22. december købte S aktier i H. V købte 35 % af aktierne i N. Han fik sin viden om disse transaktioner fra medierne. Hans kontor var slet ikke involveret i H-handelen. Handelen med N-aktierne var kontoret kun involveret i som bud. KLIENT forhandlede selv denne handel på plads, og den blev gennemført omkring den 29. december 1998. Han var

meget opmærksom på mystikken omkring disse store handeler, herunder hvordan det var muligt for KLIENT 1, som i begyndelsen af 90'erne var kendt som fallent, at rejse så store midler. Søndag aften den 3. januar 1999 orienterede han telefonisk B om de store aktiekøb og nævnte, at de havde vakt en vis bekymring hos ham.

B sagde i fortrolighed, at han kunne være rolig, idet Y stod bag. B pointerede, at dette var en dybt fortrolig oplysning. Den 4. januar talte han igen med B og sagde til ham, at han nok var nødt til at orientere partnerne om Y's engagement, og om at grunden til hemmeligholdelsen var, at KLIENT's navn ikke var velset, og at Y var bange for reaktionen på oplysninger om, at de var involveret i store KLIENT-projekter.

B gav på et partnermøde samme dag en orientering om sagen, men afslørede ikke, hvem der stod bag KLIENT. Han oplyste, at det var store og stærke investorer. Den 5. januar besluttede de 4 partnere i advokatfirmaets direktion, at sagen nu var blevet for stor til, at B kunne håndtere den alene, og at to partnere skulle støtte ham. Disse var formanden for advokatfirmaets ledelse, advokat F, særligt med henblik på børs- og selskabsretlige forhold, og advokat G med særligt henblik på ejendoms- og entrepriseretlige spørgsmål.

Den 7. januar talte han med F, som gav udtryk for, at der i TV-udsendelsen dagen før var givet forkerte oplysninger. F lavede i hast et notat herom.

B gav også udtryk for, at det var urigtige oplysninger, som var kommet frem i TV. Det blev samme dag kendt, at fondsbørsen havde sat H og N på

observationslisten, og kontoret var ikke glad for, at det var dets klient] , der havde været årsag hertil. Han talte igen med B om det den 8. januar. B sagde, at KLIENTS udtalelser til dagbladet Børsen samme dag var urigtige. Særligt oplysningerne om indbetalt egenkapital var rystende, da de var grebet ud af luften. B, F og han selv blev enige om at konfrontere KLIENT i med hans urigtige oplysninger og meddele, at klientforholdet straks måtte ophøre, hvis han ikke ville berigtige oplysningerne og sige sandheden, nemlig at Y stod bag. Han deltog ikke i mødet med KLIENT . Resultatet af mødet var, at KLIENT nægtede at offentligheden kunne oplyses om, at Y stod bag hans transaktioner, og KLIENT fastholdt, at al kontakt til Y skulle ske via Z . Efter mødet fik KLIENT tilsendt de to udkast til pressemeddelelser. KLIENT henviste B til at rette henvendelse til Z . B talte flere gange med Z , og de alternative pressemeddelelser blev faxet til ham. B forsøgte at overbevise Z om, at oplysningerne om Y 's medvirken burde offentliggøres nu. Z ringede senere og oplyste, at han havde drøftet det med "sit bagland", -INDKLAGEOF gik ud fra, at dette var W - og Y ønskede fortsat ikke at træde frem. B gav ham frist til kl. 18 til at skifte mening, men dette skete ikke. Pressemeddelelsen om ophør af klientforholdet blev herefter udsendt. Han regnede med, at det ville bevirke, enten at Y trådte frem, eller at hele arrangementet faldt sammen.

Den 12. januar 1999 blev han ringet op af advokat I fra advokatfirmaet D .

I refererede til, at B i havde udtalt sig til et norsk dagblad, og at disse oplysninger var ubekvemme for KLIENT. I havde spurgt ham, om D agtede at fortsætte med at udtale sig. Han havde svaret, at han ikke havde talt med journalister den dag, og at han ikke agtede at gøre det fremover, medmindre der fremkom urigtige påstande om D.

Han forventede, at der på den ekstraordinære generalforsamling i den 14. januar ville fremkomme oplysninger om Y's engagement i forbindelse med aktieopkøbet. Han havde læst i dagspressen, at KLIENT før generalforsamlingen havde givet udtryk for, at sådanne oplysninger ville fremkomme. Imidlertid kom der intet frem på generalforsamlingen.

I tiden op til sin henvendelse til A den 16. januar 1999 så han situationen således, at der var sket en bevidst vildledning af offentligheden og aktiemarkedet om i høj grad børsrelevante forhold, som var egnet til at påvirke aktiekurserne. Hvis Y var trådt frem, var det hans overbevisning, at aktiemarkedet ville have reageret positivt i forhold til H og N. Det var ligeledes hans opfattelse, at KLIENT var forpligtet til at give oplysninger om Y's engagement, ihvertfald efter at han havde givet urigtige oplysninger til pressen desangående. Han lagde til grund, at oplysningerne om Y's involvering var ægte. Han havde ikke set garantierne eller i øvrigt nogen dokumentation for Y's engagement og havde kun oplysningerne fra B. Han antog, at det var penge fra O-Bank i Liechtenstein, der finansierede opkøbene, og at Y havde kautioneret for lånet. Han havde forgæves søgt efter en begrundelse for, at Y holdt sig skjult.

Der bør stilles strenge krav til en professionel investor som Y., og det var i strid med børsreglerne, at Y. så stiltiende til, medens KLIENT 1 gav urigtige oplysninger om Y.'s engagement. Det var hans opfattelse, at det var Y., som krævede hemmeligholdelsen, fordi Z fortsatte med at modsætte sig offentliggørelse af Y.'s medvirken. Han kunne ikke med sin samvittighed bære den fortsatte vildledning af offentligheden. Han gik ud fra, at der i inderkredsen omkring KLIENT 1, herunder i bestyrelsen i N og H 1, var flere personer, der var bekendt med Y.'s engagement og således kunne være "insiders" med tætte relationer til stærke kapitalinteresser. Han frygtede, at de opkøb af aktier i N og H 1, der fandt sted omkring dette tidspunkt, blev foretaget af denne kreds, som således købte aktier til underkurs. Han var overbevist om, at det ikke kunne forventes, at Y. eller KLIENT 1 ville tage initiativ til offentliggørelse af Y.'s engagement. Han så sig selv som den eneste mulighed for, at disse oplysninger blev offentliggjort. Hans lange erfaring, herunder fra opgaver vedrørende Kronebank-sagen og Hafnia-sagen, har givet ham en intuition, som sagde ham, at der måtte være noget galt. Det var hans erfaring, at når garantier var involveret i økonomiske transaktioner, så var der grund til at være på vagt. F.eks. kunne der være tale om ikke-bogførte garantier i Y.. Oplysningerne om en finansiel koncern med storhedsdrømme og et milliard-engagement med en udenlandsk bank, der skulle holdes hemmeligt, og som affandt sig med, at en stråmand, KLIENT 1, gav urigtige oplysninger - alt det fik alarmlamperne til at lyse. Han følte, at han stod friere end B 1, da B 1 havde givet KLIENT 1 sit ord på tavshed om Y.'s medvirken.

Han var dog opmærksom på, at der gælder samme regler for tavshedspligt for ham som for B. Han regnede med, at A ville gå videre med oplysningerne, og at Fondsbørsen ville give Y en chance for selv at stå frem. Fondsbørsen var den rette at henvende sig til, da det ifølge værdipapirhandelslovens § 18 er Fondsbørsens ansvar, at handel på børsen foregår på en betryggende og hensigtsmæssig måde, og Fondsbørsen kunne med autoritet henvende sig til Y. Han havde forinden kort overvejet at gå til politiet. Derimod har det ikke været i hans tanker at henvende sig til W. Havde han gjort dette, ville han have optrådt som detektiv og følt sig forpligtet til forinden at foretage nærmere efterforskning af sagen, men B ville ikke have udleveret dokumentation om forløbet til ham frivilligt eller tilladt, at han brugte dokumentationen over for Fondsbørsen.

Det, I A har forklaret i Retten i Gentofte om mødet med ham, er korrekt. Han havde sit notat om TV-udsendelsen og den lange udgave af pressemeddelelsen med sig til mødet med I A. Han talte kun kort med ham om, hvilke muligheder der var for reaktion, men de var enige om, at det var en mulighed at involvere Finanstilsynet. Om aftenen den 16. januar besøgte

A ham og berettede om, hvad der var sket i løbet af dagen efter deres tidligere møde, og at W afviste enhver forbindelse til KLIENT. Han reagerede på

A's oplysninger ved at sige "så lyver de jo", hvorefter A sagde "eller også er der nogen, der er blevet ført bag lyset". Han havde på intet tidspunkt overvejet muligheden af, at Z og W gik hver sine veje. Han tænkte ikke på, at der forelå

dokumentfalsk, men han og A var nu overbevist om, at der var tale om alvorlig kriminalitet.

Efter afsløringen den 20. januar følte han, at han burde stå frem som kilden til oplysningerne, hvilket skete med det interne notat, som blev omdelt i advokatfirmaet den 25. januar. Firmaet havde henvendt sig til en medierådgiver, før pressemeddelelsen blev udsendt fra firmaet den 27. januar. Baggrunden for henvendelsen til medierådgiveren var at danne en modvægt over for Y's informationstjeneste, som arbejdede ihærdigt på at få ansvaret placeret på andre skuldre end Y's. Han havde ikke på noget tidspunkt overvejet at true W, Z eller KLIENT'en med at bryde sin tavshedspligt, før han gik til A. K har rejst erstatningskrav mod advokatfirmaet D

F for nævnet forklaret, at B den 19. januar 1999 fortalte ham, at X havde spurgt B, om han ville underrette Fondsbørsen om ejerforholdene. F og B drøftede tavshedspligten og blev nærmest enige om, at det ikke var muligt for B at bryde tavshedspligten. Foreholdt X forklaring i Retten i Gentofte den 2. februar 2000, hvorefter B over for X havde refereret D for at have givet udtryk for, "at tavshedspligten var for hellig til at kunne brydes ...", afviste F at have udtrykt sig således. Den 24. januar fortalte INDKLAGEDE ham, at det var INDKLAGEDE som havde fortalt Fondsbørsen om Y's engagement. Han havde over for INDKLAGEDE givet udtryk for, at INDKLAGEDE havde gjort det rigtige.

Procedure:

Anklageren har til støtte for sin påstand anført, at det afgørende for vurderingen af INDKLAGEDES handling er forholdene, som de var den 16. januar 1999. De efterfølgende begivenheder har ikke betydning for denne vurdering. Den 16. januar fremstod Y-garantierne for INDKLAGEDEN som ægte. Det var derfor ikke dokumentfalsk, men fortrolig viden, han afslørede ved sin henvendelse til Fondsbørsens formand, A. Der forelå ikke faktiske oplysninger, der underbyggede INDKLAGEDEN mistanke om, at der fandt kursmanipulation sted. Selv om dette måtte have været tilfældet, ville det ikke have været tilstrækkelig grund til at bryde tavshedspligten.

Tavshedspligten skyldes væsentlige samfundsmæssige interesser i, at der er personer, som man trygt kan henvende sig til uden at frygte, at de oplysninger, man giver til denne person, videregives. En sådan gruppe er advokaterne, som derfor ikke kan videregive oplysninger fra klienter, blot fordi de kommer under pres. Det er, når det bliver ubehageligt at sidde inde med en viden, at tavshedspligten skal stå sin prøve.

KLIENT havde gjort det klart, at Y's engagement i sagen skulle hemmeligholdes. B havde givet KLIENT sit ord, ikke af hensyn til KLIENT, men af hensyn til Y. At det forholder sig således, støttes af, at KLIENT henviste B til at rette henvendelse til Z med henblik på at få denne til at ændre mening.

Der kan foreligge tilsidesættelse af god advokatskik, uden at der foreligger en overtrædelse af straffeloven. Retsplejelovens § 126 rækker videre end straffelovens §§ 152ff, dels fordi § 126 dækker uagtsomme forhold, dels fordi den også kan ramme forhold, der ikke kan bære en straffesag. I den foreliggende sag er dette imidlertid uden betydning, da INDKLAGEDE også har overtrådt straffelovens § 152b, jf. § 152.

Det er derfor afgørende, hvorvidt der forelå en "åbenbar almeninteresse", der ifølge straffelovens § 152 e, nr. 2, kunne begrunde en tilsidesættelse af tavshedspligten. Der er tale om en nødretsgrundsætning, og det kræves således, at der foreligger meget alvorlige forhold, for at tavshedspligten kan brydes.

Fondsbørsens bestyrelsesformand, A, og direktør X valgte at gå til Y's direktør, W, med oplysningerne om Y's medvirken, og det kunne INDKLAGEDE også have valgt. Det ville i øvrigt være nærliggende for ham, efter at Z havde afvist, at oplysningerne om Y's medvirken kunne offentliggøres. Han kunne således have advaret W om, at hvis ikke Y trådte frem, så ville han videregive oplysningerne om Y's medvirken. Brud på tavshedspligten kan derfor ikke retfærdiggøres som den eneste udvej. Det er i øvrigt for bedømmelsen af bruddet på tavshedspligten uden betydning, om INDKLAGEDE kunne have henvendt sig til W. At dette forhold er nævnt som begrundelse for tiltalerejsning, jf. Advokatrådets skrivelse af 11. februar 1999, er uden betydning for nævnets behandling af sagen. Det er alene den rejste tiltale, der skal tages stilling

til.

Det kan heller ikke begrunde brud på tavshedspligten, at oplysningerne blev videregivet til en anden, der selv havde tavshedspligt, nemlig A . I øvrigt ville INDKLAGETES Videregivelse af oplysningerne have været meningsløs, hvis det ikke var hensigten, at A skulle videregive de modtagne oplysninger.

Hvis INDKLAGET havde undladt at videregive oplysningerne, kunne man forvente, at den kursstigning, der ville have fundet sted på A - og N -aktierne, hvis det blev kendt, at Y var garant, ville udeblive. Ønsket om at hindre, at investorer med urette udsættes for kurstab, er imidlertid heller ikke tilstrækkeligt til at bryde tavshedspligten. KLIENT havde ingen pligt til at oplyse, hvem der stod bag ham, og medierne havde ikke krav på at få oplysningerne. Der var ikke den 16. januar grundlag for INDKLAGETES opfattelse af, at der forelå kursmanipulation, som dette er defineret i værdipapirhandelslovens § 34, stk. 3. Der var heller ikke tilstrækkeligt grundlag til at betragte straffelovens § 296 som overtrådt, idet KLIENT oplysninger til TV ikke var direkte urigtige. Det var således rigtigt, at ingen penge var udbetalt af danske institutioner. Y have angiveligt kautioneret for lånet, men pengene kom fra O Bank i Liechtenstein. Udtalelserne var i øvrigt afgivet under interviews i medierne og ikke møttet på Fondsbørsen. KLIENT er da heller ikke under den verserende straffesag tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 296.

Op til den 16. januar 1999 havde medierne bragt en række

oplysninger, som var egnet til at advare aktionærer og andre om, at der var grund til forsigtighed. Desuden havde fondsbørsen sat selskaberne N og H på observationslisten for at advare markedet. Det var ikke INDKLAGEDE opgave at tage affære. Når B med sin indsigt i sagen og i erhvervsforhold ikke offentliggjorde oplysningerne om Y's medvirken, burde INDKLAGEDE heller ikke have gjort det.

Hvis INDKLAGEDE havde vurderet, at der var tale om en åbenbar almen interesse i at få oplysningerne om Y frem, ville han ikke have ønsket anonymitet ved henvendelsen til A. Det er nærliggende at antage, at hans egentlige motiv var at hindre videre skade på advokatfirmaets image, efter at H og N-aktierne var sat på observationslisten.

Sanktionen bør være en bøde, som den også ville være, hvis der var tale om en straffesag. Bødens størrelse bør afspejle sagens alvorlige karakter.

Forsvareren har til støtte for sin frifindelsepåstand anført, at dette ikke er en sag om en for- svarers tavshedspligt. Sagen vedrører alene en fortolkning af straffelovens § 152 b og § 152 e, nr. 2, jf. retsplejelovens § 129. For så vidt angår gerningsindhold og objektive straffrihedsgrunde er der derfor sammenfald mellem god advokatskik og straffelovens regler om tavshedspligt.

Samfundet har en betydelig interesse i, at tavshedspligten ikke strækkes så vidt, at en advokat hindres i at anmelde igangværende, alvorlig kriminalitet. Der gælder i denne

henseende de samme regler for advokater og revisorer, og Advokatrådets tiltalerejsning er udtryk for en uberettiget indskrænkning af en advokats adgang til at varetage sådanne samfundsinteresser.

Situationen, som den fremtrådte den 16. januar 1999, er kernen i denne sag, men begivenhederne efter denne dato kan medvirke til belysning af INDKLAGEDE handling.

Modstriden mellem på den ene side oplysningerne om, at Y stod bag KLIENT, og på den anden side KLIENT oplysning i TV og til pressen om, at der ikke var danske penge involveret i aktiekøb i størrelsesordenen 1,5 mia. kr., måtte af INDKLAGEDE opfattes som enten en misforståelse eller som udtryk for, at der forelå en overtrædelse i hvert fald af straffelovens § 296. Ifølge det for INDKLAGEDE oplyste skyldtes Y's ønske om hemmeligholdelse, at KLIENT ikke var en "velset" partner, men dette ønske kunne ikke med rimelighed bære, at Y affandt sig med KLIENT vildledning af offentligheden

Det blev gennem henvendelse til KLIENT afklaret, at der ikke var tale om en misforståelse, men at Y stod fast på ikke at træde frem. Det var altså, som INDKLAGEDE så det, hævet over enhver tvivl, at der forelå grov markedsmanipulation og dermed en overtrædelse af straffelovens § 296 ved KLIENT's løgnagtige udtalelser. Overtrædelse af forbudet mod kursmanipulation var endvidere nærliggende, jf. værdipapirhandelslovens § 39, jf. § 34, og de børsetiske regler § 7. De modstridende oplysninger, som INDKLAGEDE havde fået frem til den 16. januar, gav ham endvidere anledning til at frygte, at der

forelå en mere omfattende kriminalitet i forbindelse med udstedelse af garantierne, f.eks. i form af ikke-bogførte garantier i Y ..

Der var intet, der tydede på, at nogen havde til hensigt at bringe disse forhold frem. Særligt efter generalforsamlingen i A den 14. januar, hvor der ikke som forventet blev givet oplysninger om Y 's medvirken, var det klart for INDKLAGEDE , at forholdene ikke ville blive bragt frem i lyset.

Disse forhold bekymrede naturligt nok INDKLAGEDE , som fandt, at han burde standse den igangværende kriminalitet. Han anmeldte derfor det strafbare forhold til den, som efter hans mening var den rette til at bringe de uredelige forhold til ophør, nemlig Fondsbørsens bestyrelsesformand, som selv var bundet af en streng tavshedspligt. Fondsbørsen har pligt til at overvåge, at handelen med aktier foregår på en redelig måde. Hvorledes Fondsbørsen ville handle efter at have modtaget oplysningerne, overlod INDKLAGEDE til Fondsbørsen. Faktisk reagerede Fondsbørsen ved at henvende sig til W

- netop den henvendelse, som Advokatrådet mente, at INDKLAGEDE , skulle have foretaget, jf. rådets brev af 11. februar 1999.

Det var ikke en mulighed for INDKLAGEDE alternativt at gå til W . En sådan direkte henvendelse om Y 's medvirken ville - i modsætning til den skete anmeldelse til rette instans - have indebåret et brud på INDKLAGEDES tavshedspligt over for KLIENT . Desuden ville en sådan henvendelse ikke have været et effektivt middel til at bringe

KLIENT løgnagtige meddelelse til offentligheden til ophør, fordi INDKLAGEDE måtte gå ud fra, at Y og KLIENT var sammensvorne, og at Y derfor fortsat ikke ville træde offentligt frem. Forklaringerne fra Gentofte ret har i øvrigt bekræftet, at Y søgte at undgå offentlig meddelelse. Endelig kunne det ikke udelukkes, at en henvendelse direkte til W ville kunne udløse repressalier mod INDKLAGEDE fra Z.

INDKLAGEDE var berettiget til at beskytte sig selv ved at kræve hemmeligholdt, at han var kilden til oplysningerne om Y's medvirken.

Hans handling var ikke "uberettiget" og dermed ikke en overtrædelse af straffelovens § 152 b. Dette skyldes for det første, at KLIENTS interesse i at opretholde en vildledning om børsrelevante forhold ikke er en interesse, der beskyttes af § 152 b. For det andet er anmeldelsen sket til den af loven forudsatte modtager af en anmeldelse om markedsmanipulation, som selv var bundet af tavshedspligt.

I hvert fald har INDKLAGEDE handlet i overensstemmelse med straffelovens § 152 e, nr. 2, da det er en åbenbar almeninteresse, at Fondsbørsen fungerer uden at være påvirket af urigtige oplysninger og vildledning af offentligheden. Denne bestemmelse, som fuldt ud finder anvendelse på advokaters forhold, går videre end strafferetlige nødretsbetragtninger. En advokat kan efter denne bestemmelse i visse tilfælde selv vælge at udtale sig, når visse betingelser er opfyldt. Om disse betingelser er opfyldt beror på en afvejning af hensynet bag advokaters generelle tavshedspligt og varetagelse af almeninteresser

eller andres tarv. En standsning af en større markedsmanipulation ved anmeldelse til rette instans er varetagelse af åbenbar almeninteresse. Anklagerens postulat om, at INDVAGEDER Egentlige motiv var hensynet til advokatkontorets image, er grundløst.

Advokatnævnets bemærkninger:

Samtlige medlemmer udtaler:

I slutningen af december 1998 foretog KLIENT eller af ham kontrollerede selskaber meget omfattende aktieopkøb i de børsnoterede selskaber Ejendomsaktieselskabet N og Finansieringsselskabet G. Det gav anledning til undren over, hvordan dette var muligt for ham, der nogle år før var gået konkurs. INDVAGEDER forhørte sig den 4. januar 1999 herom hos KLIENTS advokat, B. Denne oplyste i fortrolighed, at Y stod bag KLIENT, men at Y ikke ønskede at træde frem for offentligheden før senere. I en TV-udsendelse den 6. januar 1999 oplyste KLIENT, at "der ikke var danske penge i det her". Dagen efter oplyste KLIENT over for dagbladet Børsen, at ejerkredsen bag det selskab, der havde opkøbt aktierne, var 10 - 20 økonomisk stærke investorer, der havde indskudt 1 mia. kr. kontant som egenkapital. Samme dag overførte Fondsbørsen H og N til observationslisten.

Efter det grundlag, der forelå for INDVAGEDER, måtte KLIENT oplysninger forekomme bevidst urigtige. Det må bl.a. på baggrund af forklaringen fra Fondsbørsens bestyrelsesformand, A og Fondsbørsens

direktør, X, lægges til grund, at oplysning til offentligheden om, at Y stod bag KLIENT, ville have en væsentlig positiv betydning for markedet for H aktier, og at der var risiko for, at KLIENT udtalelser var udtryk for kursmanipulation, der kunne fremme fortsatte opkøb til en for lav kurs.

På et møde den 8. januar 1999 mellem B og KLIENT meddelte B, at han ville afbryde forbindelsen med KLIENT, medmindre offentligheden blev orienteret om Y's engagement. Under samtaler med direktør i Y, Z, fik B at vide, at Y fortsat ikke ønskede, at offentligheden blev orienteret om, at Y stod bag KLIENT. B's afbrydelse af klientforholdet samme dag førte imidlertid ikke til det af ham og INDKLAGEDE ønskede resultat. Generalforsamlingen i H den 14. januar 1999 bragte heller ikke afklaring af, hvem der økonomisk stod bag KLIENT.

Derefter oplyste INDKLAGEDE den 16. januar 1999 over for bestyrelsesformanden for Fondsbørsen, IA, at han fra B havde fået oplysning om, at Y havde stillet garantier for KLIENT, og at der efter hans opfattelse var tale om en forsætlig vildledning af Fondsbørsen og offentligheden. Denne henvendelse førte til, at Fondsbørsens direktør henvendte sig til den administrerende direktør i Y, W, hvorefter omfattende falsknerier få dage efter blev afsløret.

Det er herefter spørgsmålet, om denne henvendelse fra

INDKLAGEDE , er i strid med god advokatskik. Ved bedømmelsen af, om han har tilsidesat sin tavshedspligt, må han sidestilles med KLIENTS advokat, B : . Spørgsmålet må endvidere bedømmes ud fra forholdene, som de var oplyst på tidspunktet for videregivelse af oplysningerne, den 16. januar 1999.

Straffelovens § 152 b om uberettiget videregivelse af fortrolige oplysninger anvendes også på advokater. Der var tale om "uberettiget" videregivelse i den forstand, hvori udtrykket anvendes i § 152 b, idet A i denne henseende må anses som en uvedkommende modtager af fortrolige oplysninger. Det forhold, at han selv ifølge lov om værdipapirhandel var undergivet tavshedspligt, medfører ingen ændring heri.

Spørgsmålet er herefter, om videregivelse af de fortrolige oplysninger kan anses for straffri efter straffelovens § 152 e, nr. 2. Efter denne bestemmelse er videregivelse ikke strafbar - og dermed heller ikke i strid med god advokatskik - hvis den pågældende "handler i berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse eller af.....andres tarv".

Det er vigtigt i et retssamfund, at en klient kan søge rådgivning hos en advokat og meddele advokaten oplysninger i tillid til, at disse ikke videregives. Dette gælder også i tilfælde, hvor advokaten på grundlag af klientens oplysninger skønner, at klientens adfærd indebærer en lovovertrædelse. Tavshedspligten omfatter ikke alene klientens forhold, men også fortrolige oplysninger, advokaten erhverver om tredjemand i kraft af klientforholdet. Uden for de tilfælde, hvor advokaten har

modtaget de fortrolige oplysninger i sin egenskab af forsvarer i en straffesag eller i en borgerlig retssag, jf. herom retsplejelovens § 170, stk. 2, kan tungtvejende samfundsmæssige grunde imidlertid undtagelsesvist berettige til videregivelse af fortrolige oplysninger. Sådanne grunde kan efter omstændighederne foreligge ved grov, igangværende kriminalitet i tilfælde, hvor advokaten har en meget høj grad af sikkerhed for sin antagelse om sådan kriminalitet, jf. i den forbindelse betænkning om rådgiveres rolle ved bekæmpelse af økonomisk kriminalitet (1379/1999) s.35.

Herefter udtaler 11 medlemmer:

Ved bedømmelsen af om der foreligger forhold, som efter straffelovens § 152e, nr. 2, kan berettige brud på tavshedspligten, må det lægges til grund, at der ikke forelå et sikkert grundlag for at antage, at ~~KLIENT~~ havde gjort sig skyldig i overtrædelse af værdipapirhandelslovens om misbrug af intern viden eller om kursmanipulation, jf. § 35 og § 39 sammenholdt med § 34, stk. 2 og 3. Den viden om ~~Y~~'s engagement, som ~~KLIENT~~ - ifølge de oplysninger, der forelå for ~~INDKLAGEDE~~ - forholdt offentligheden, vedrørte ikke de værdipapirer, som var genstand for aktiehandlerne, men finansieringen af hans køb. Der forelå heller ikke kursmanipulerende handlinger omfattet af opregningen i § 34, stk. 3, nr. 1 - 4.

Det er dernæst af ~~INDKLAGEDE~~ gjort gældende, at ~~KLIENT~~ klart overtrådte straffelovens § 296, stk. 1, nr. 1 og 2, om udspredelse af løgnagtige meddelelser, hvorved priser på bl.a. værdipapirer kan påvirkes (nr. 1) og om urigtige eller

vildledende angivelser i offentlige meddelelser om selskabers forhold (nr. 2). Som nævnt måtte **INDKLAGEDE**

gå ud fra, at **KLIENT** til TV den 6. januar og til dagbladet Børsen den følgende dag fremsatte bevidst urigtige oplysninger, der kunne påvirke kursdannelsen. Der var imidlertid ikke noget sikkert grundlag for at antage, at **KLIENT** udtalelser, der som nævnt blev givet under interviews til TV og i en avis, var af en sådan karakter, at de ville kunne føre til domfældelse efter § 296, stk. 1, nr. 1. Der var heller ikke grundlag for at antage, at der forelå en overtrædelse af stk. 1, nr. 2.

Selv om der havde været et sikkert grundlag for antagelsen om overtrædelse af værdipapirhandelslovens § 35 eller § 39 eller straffelovens § 296, må det ved bedømmelsen af, om der foreligger en så grov kriminalitet, at tavshedspligten kunne brydes, tages i betragtning, at strafferammen i værdipapirhandelslovens § 94, stk. 1, højst giver mulighed for fængsel i 1 år og 6 måneder, medmindre overtrædelsen er af særlig grov beskaffenhed, og at strafferammen i straffelovens § 296 højst giver mulighed for 1 års fængsel. Der må endvidere tages hensyn til, at markedet var advaret ved, at aktierne i **M** og **N** var overført til observationslisten.

INDKLAGEDE har endelig gjort gældende, at uoverensstemmelsen mellem på den ene side hans viden om **Y**'s engagement og på den anden side **KLIENT** og **BY**'s vægring ved over for offentligheden at oplyse dette kunne tyde på mere omfattende økonomisk kriminalitet, f.eks. i form af ikke-bogførte garantier i **Y**. Der var imidlertid intet objektivt grundlag for en sådan mistanke

eller for en antagelse om anden grov økonomisk kriminalitet. **INDKLAGEDE** har da heller ikke i sin redegørelse af 9. februar 1999 til Advokatrådet henvist til en sådan risiko som begrundelse for sit brud på tavshedspligten, men alene til at der efter hans opfattelse forelå en omfattende manipulation med aktiekurser. Ifølge **A's** forklaring har **INDKLAGEDE** heller ikke over for ham ved sin henvendelse den 16. januar 1999 nævnt, at han antog, at der forelå anden - og alvorligere - kriminalitet end overtrædelse af værdipapirhandelsloven. Bedømmelsen af berettigelsen af bruddet på tavshedspligten bør efter vores opfattelse ikke påvirkes af, at det førte til afsløring af grov kriminalitet. Om der foreligger en uberettiget tilsidesættelse af tavshedspligten, bør nemlig ikke afhænge af, om en formodning efterfølgende viser sig at være rigtig eller forkert. Heller ikke dette forhold kan derfor begrunde videregivelse af fortrolige oplysninger.

På denne baggrund finder vi, at meddelelserne til offentligheden fra **KLIENT** ikke var af en sådan karakter, at de kunne berettige **INDKLAGEDE** til at videregive fortrolige oplysninger. Vi stemmer derfor for at anse **INDKLAGEDE** for skyldig i tiltalen.

1 medlem udtaler:

Jeg er enig med flertallet i, at en mistanke om overtrædelse af værdipapirhandelslovens § 39, jf. § 34, og straffelovens § 296 ikke i sig selv kunne berettige **INDKLAGEDE** til at videregive fortrolige oplysninger.

Jeg finder i øvrigt, at der for **INDKLAGEDE** må have

foreligget en indlysende og begrundet mistanke om, at KLIENT
ved sin adfærd i al fald overtrådte straffelovens §
296.

Det fremgår endvidere efter INDKLAGEDE forklaring for
Advokatnævnet, at han mente, at der "bagved" den oven for
nævnte straffelovsovertrædelse kunne gemme sig langt
alvorligere - og igangværende - kriminalitet. Jeg finder, at
INDKLAGEDE havde en meget høj grad af sikkerhed for
denne antagelse, idet han af KLIENTS mangeårige
advokat - INDKLAGEDES kompagnon - B
, havde fået oplyst i fortrolighed, at Y stod bag
KLIENT .

KLIENT tilsyneladende urigtige oplysninger, Y.s
tilsyneladende accept heraf og den ellers uforklarlige
hemmeligholdelse af Y.s engagement måtte derfor for
INDKLAGEDE , fremstå som forsøg på at dække over en
sådan langt alvorligere kriminalitet. Selv om INDKLAGEDES
adfærd skal bedømmes efter forholdene, som de
var oplyst for ham den 16. januar 1999, kan man ved
vurderingen af, om han har tilsidesat god advokatskik, ikke
se bort fra, at hans videregivelse af fortrolige oplysninger
førte til afsløring af omfattende dokumentfalsk. Ved
vurderingen tillægger jeg det endvidere betydning, at
oplysningen blev videregivet til Fondsbørsens
bestyrelsesformand, der efter de regler, som gælder for
Fondsbørsen, måtte antages på hensigtsmæssig måde at
kunne bringe overtrædelsen til ophør.

På denne baggrund finder jeg det tilstrækkeligt godtgjort, at
INDKLAGEDE ved sin videregivelse af de fortrolige

oplysninger har handlet i berettiget varetagelse af åbenbare almeninteresser.

Jeg stemmer derfor for at frifinde INDKLAGEDE i medfør af straffelovens § 152 e, nr. 2.

Afgørelsen træffes efter stemmeflertallet, og INDKLAGEDE findes derfor skyldig efter anklageskriftet.

Vedrørende sanktionsfastsættelsen udtaler 10 medlemmer:

Vi finder, at INDKLAGEDE bør pålægges en bøde. Ved fastsættelsen af bødens størrelse må det efter det oplyste lægges til grund, at han har handlet ud fra et ønske om at standse fortsat misinformation af markedet for de pågældende aktier. Endvidere er videregivelsen af de fortrolige oplysninger sket til en repræsentant for Københavns Fondsbørs, der har til opgave at varetage god børsskik, jf. § 19 i lov om værdipapirhandel, og som måtte antages at kunne foretage relevante skridt til tilvejebringelse af den ønskede afklaring. På grund af disse formildende omstændigheder stemmer vi for, at bøden fastsættes til 2.500 kr.

2 medlemmer bemærker:

Under hensyn til de formildende omstændigheder, som flertallet har anført, og til at INDKLAGEDE tilsidesættelse af tavshedspligten førte til afsløring af omfattende dokumentfalsk, finder vi ikke anledning til at pålægge en disciplinær sanktion.

Afgørelsen vedrørende sanktionen træffes efter stemmeflertallet. INDKLAGEDE pålægges derfor en bøde til statskassen på 2.500 kr., jf. retsplejelovens § 147 c, stk. 1.

INDKLAGEDE kan indbringe afgørelsen for Østre Landsret inden 4 uger efter, at den er meddelt ham, jf. retsplejelovens § 147 d.

P.N.V.

Torben Melchior

Log:

Log:

17-01-2003 13:07, '
17-01-2003 13:07, .
13-09-2006 13:48, .
10-12-2008 13:13, '
12-02-2009 08:34, \\
11-03-2009 15:09, M
17-10-2011 11:23, M
04-11-2012 14:30, C

°bnede dokument til læsning.
Abnede dokument til redigering.
Ostenfeld, Åbnede dokument til læsning.
, Åbnede dokument til læsning.
°bnede dokument til læsning.
feld, Åbnede dokument til læsning.
le dokument til læsning.
sen, Åbnede dokument til læsning.

Ændringslog: